

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

КАРТИНА З ВІСЛЮКАМИ

У Полдердамі стояла спека.

Тут і так майже ніколи нічого не відбувалося, а в таку спеку тут узагалі робити було нічого.

Клаас Хутц малював у коморі з відчиненими навстіж дверима, а Хоос сидів у затінку на лавці і спостерігав за Думмі.

Думмі ж усе було байдуже. Видряпавшись на самий верхочок дерева в садку, він небезпечно розгойдувався туди-сюди.

— Лізь до мене! — гукнув він Хоосові. — Тут нагорі вітер!

— Зате тут унизу безпечно! — гукнув Хоос у відповідь.

У будинку задзеленчав телефон.

Зненацька Думмі відпустив гілляку, гепнувся на землю і побіг у хату.

— Думмі слухає, — почув Хоос його голос. — Ні, я не Клаас. Чекайте, я буду шукати, — він вийшов зі слухавкою надвір і пішов до комори.

Клаас з'явився у дверях, щось буркочучи і все ще стискаючи в руці пензля.

— Гидка пімпофля! — вилаявся він. Хоос усміхнувся. «Гидка пімпофля» означало, що картина йому не надто вдавалася.

— У телефоні до тебе якийсь дядько, — промовив Думмі.

— Мене немає, — неухважно відказав Клаас.

— Але я тебе бачу, — здивувався Думмі.

— А той дядько — ні. Вигадай що-небудь.

— О'кей... пане, Клаас каше, він, мабуть, у туалеті. Або ще десь, я мошу сам вигадати. Ні, не шарт. Він сам каше.

Хоос розреготався.

Клаас заревів і вихопив у Думмі телефон.

— Клаас Хутц... Так, я зайнятий. Ні, не в туалеті... Що? — зненацька він змінився на обличчі. — Так, це правда... Справді? Коли?.. Як, вже сьогодні по обіді?.. О. Гаразд... Так, авжеж. П'ятнадцять штук?.. Так, я знаю, де це. Гаразд. Еее... що ж, тоді незабаром побачимось... До побачення, пане, — Клаас вимкнув телефон і розгублено витріщився перед собою. — Какуляча бомба! — пробурмотів він.

— Що сталося, тату? — запитав Хоос.

— Виставка. Мене запитали, чи не хочу я виставити свої роботи у «Пакхаусі». П'ятнадцять картин.

Їх треба розвісити сьогодні по обіді. Комусь іншому щось завадило, і організатори якимось чином вийшли на мене.

— Тоді вони, напевне, ще не бачили твоїх картин, — захихотів Хоос і крізь відчинені двері зазирнув до комори.

Клаас малював картини, які ніколи не продавав, тож уся їхня комора була ними захаращена.

— Тепер це зміниться, — несподівано збуджено проказав Клаас. — Допоможіть, ми зараз щось виберемо.

Вони утрюх зайшли до комори. Біля задньої стіни стояли стелажі з картинами. Усі вони були різні — великі, маленькі, з дивними пейзажами і подекуди лише з різними кольорами. Але Хоосу вони всі видавались однаковими, а саме — страшенно бридкими. Зморщивши носа, він по черзі їх оглядав.

— Ти впевнений, що вони всі завершені? — з сумнівом у голосі запитав Хоос. — Невже хтось це купить?

— Це мистецтво, синку. Ти повинен навчитися його бачити.

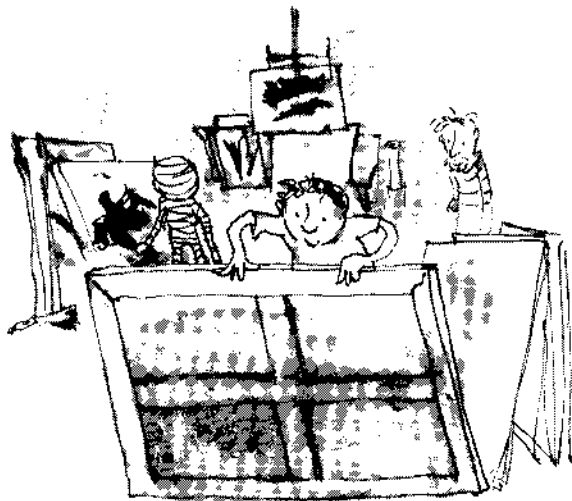
— Та я все життя його бачу, — відказав Хоос.

— Тоді ти маєш краще дивитися, — сказав Клаас. — Ось де ще ти побачиш таке чудове небо?

— Зелене небо? Ніде.

— Гей, послухай, якщо тобі так кортить подивитися на синє небо, то просто задери голову, — пробурчав Клаас, знявши зі стелажа ще кілька картин, на яких були лише великі грудки фарби.

Хоос пригадав картини з музею Грюббе, в якому вони з паном Краббелем побували минулого місяця.

Там йому довелося побачити картини ще дивніших кольорів і зі ще більшими грудками фарби. А вони ж висіли в музеї!

— Хтозна, може, ти й маєш рацію, — сказав він. — Ось ця мені здається найменш огидною. І ця. І... ого! А ця мені подобається! — Хоос витягнув якусь велику картину. — Вона зовсім інша. Це твій новий стиль?

— Це моя, — гордо промовив Думмі. — Я зробив. Минулий тиждень, коли ти хворий.

— Ти?!! — Хоос, роззявивши рота, вирячився на Думмі.

На полотні були зображені троє віслюків і чоловіки у довгих халатах з тюрбанами на головах. На задньому плані розкинулися пагорби, декілька пірамід і світило призахідне сонце. На землю падали тіні від зачахлих кущів. Хоос знав, що Думмі добре малює, однак писати картини у нього виходило набагато краще!

— Візьмімо її теж! — збуджено вигукнув Хоос.

— Ні, — одразу заперечив Думмі.